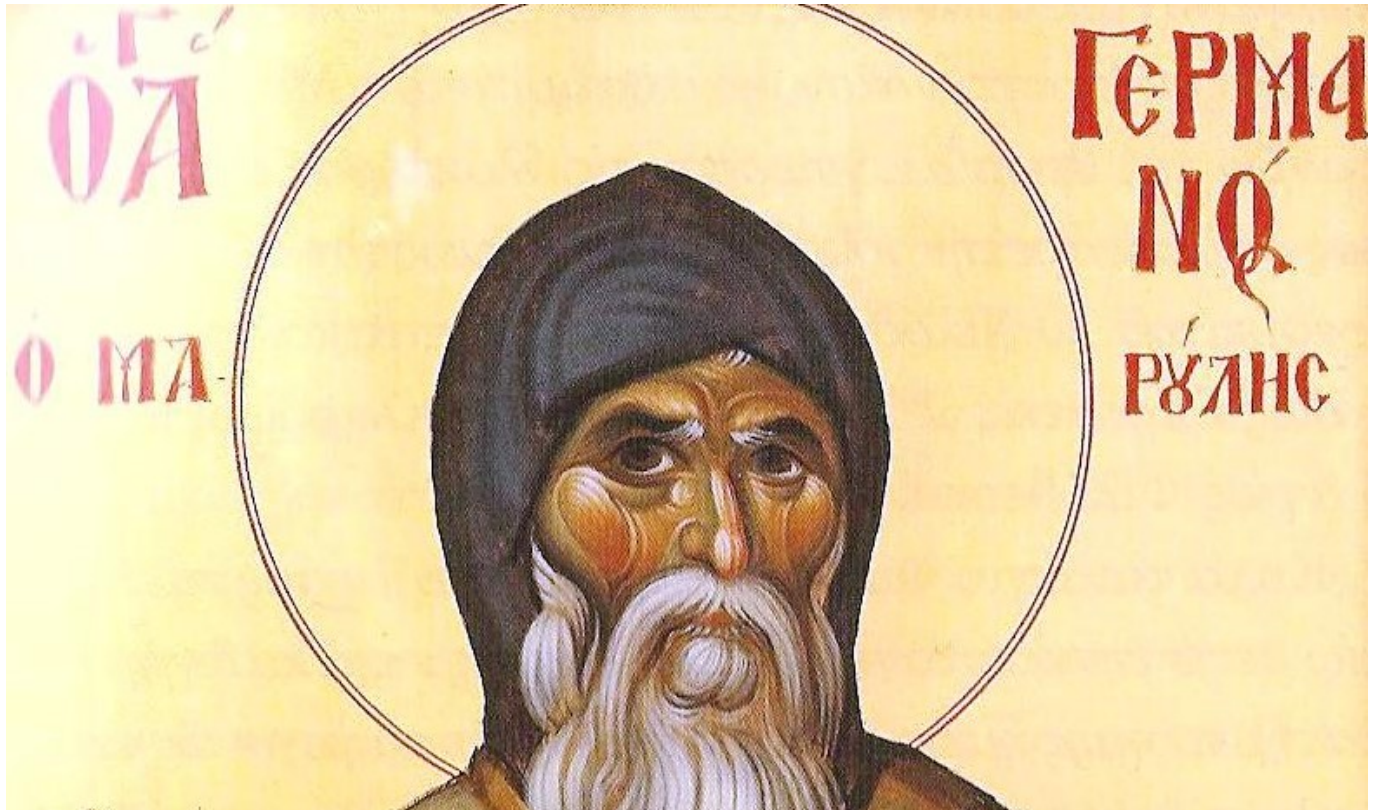

Ο Άγιος Γερμανός ο Μαρούλης

/ [Βίοι Αγίων](#)

Κατά τον όντως φιλόθεο και φιλάγιο βιογράφο άγιο Φιλόθεο τον Κόκκινο, του [αγίου Γερμανού](#) πατρίδα ήταν «η περιφανής Μακεδόνων μητρόπολις, το φίλον όντως εμοί και ήδιστον έδαφος, η θαυμαστή και μεγάλη Θεσσαλονίκη».

Ήταν συμπατριώτες και φίλοι οι δύο άγιοι. Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1252 από φιλόανθρωπους, ευκατάστατους, ευσεβείς και πολύτεκνους γονείς. Ήταν ο τρίτος από τα οκτώ τέκνα των γονέων του. Τον κατά κόσμον Γεώργιο από μικρό τον διέκρινε «ευταξία τις και σύννοια θαυμαστή και απλότης, εύκαιρος τε σιωπή στόματος μετ' ηρεμίας ψυχής και ήθους υποβεβηκότος τε και μετρίου, και το παν, ως ειπείν, ειρήνης και σωφροσύνης και πραότητος άγαλμα». Από μικρός αγάπησε υπέρμετρα την ησυχία, την προσευχή, την άσκηση, τη νηστεία, την αγρυπνία, την κατάνυξη, τη φιλαδελφία και φιλοπτωχία. Ο ένθεος και ενάρετος βίος του διακρινόταν με την απαθή στάση του και τη με πραότητα, υπομονή του στη σκληρή και άπρεπη στάση των ζωηρών συμμαθητών του απέναντι του στο σχολείο. Στους ταλαιπωρημένους εργάτες των κτημάτων τους συμπεριφερόταν με

ιδιαίτερη στοργή.

Όταν τους είδε κάποτε καταϊδρωμένους και αποκαμωμένους, τους είπε να διακόψουν την εργασία και να αναπαυθούν. Ο πατέρας του τον επετίμησε, αλλά κατα βάθος χάρηκε για τα φιλόανθρωπα αισθήματα του ενάρετου παιδιού του.

Οι γονείς του σκέπτονταν να τον νυμφεύσουν, αλλά αυτός δεν ήθελε κανένα σύνδεσμο με τον μάταιο κόσμο, γιατί ετοιμαζόταν για μόνιμη αναχώρηση. Τότε ήλθε από το Άγιον Όρος στη Θεσσαλονίκη ο ενάρετος Αγιορείτης Γέροντας Ιωάννης, που κατοικούσε σε Δοχειαρίτικο Κελλί: «Ενταύθα και τω μεγάλω και στερρώ περιτυχών της ασκήσεως και της ησυχίας στύλω, Ιωάννη φημί τω πάνυ, του Άθω και της καλής ερημίας άρτι τότε προς επίσκεψιν και διδασκαλίαν εκείσε κατιόντι των λογικών εαυτού θρεμμάτων». Περί το 1270, νέος, μόλις είχαν φανεί τα γένεια του, ακολούθησε τον Γέροντα Ιωάννη στο Άγιον Όρος: «Άθως δ' εκείθεν ο μέγας δεξάμενος, το πión και τετυρωμένον, εποί τις αν κανταύθα δικαίως, όρος, το όρος του Θεού, εν ω κατοικείν ο «τα πάντα πληρών» ευδόκησε διά την αρετήν δηλονότι των ενοικούντων, έθρεψέ τε πνευματικώς, είπερ τινά που των πάντων, και εις άνδρα προαγαγών τέλειον, «εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού»' μετά πολλού γε πάνυ του περιόντος, πυρσόν ανέδειξε περιφανή τε και διαέριον σοφίας τε και γνώσεως πάσης τοις εκ του κοσμικού τούτου πελάγους και των ενταύθα πνευμάτων τε και του κλύδωνος εις τον σωτήριον εκείνον κατιούσι λιμένα».

Μετά σύντομη διαδικασία εκάρη μοναχός από τον Γέροντά του Ιωάννη και από Γεώργιος ονομάσθηκε Γερμανός. Διακρίθηκε για την υπεράνθρωπη άσκησή του και την πρόθυμη υπακοή του. Ως εργόχειρο είχε την καλλιγραφία. Μετέβαιναν στην «του Βατοπεδίου μεγάλην συνεχώς Λαύραν» προς προσκύνηση και συμμετοχή στις ιερές ακολουθίες αλλά και «θέας τε και ομιλίας των αδελφών χάριν». Οι Βατοπαιδινοί πατέρες τους είχαν σε μεγάλη εκτίμηση κι ευλάβεια. Ο νεαρός Γερμανός θαυμαζόταν και από τον γηραιό Γέροντά του, γιατί παρά το βάρος που σήκωνε, πήγαινε τον μακρύ και δύσκολο δρόμο από το κελλί τους στο Βατοπαίδι αγόγγυστα κι ευχάριστα, αλλά και όταν δοκιμάσθηκε ενώπιον πάντων των Βατοπαιδινών μοναχών, υπέμεινε γενναία, προς διδασκαλία και εντυπωσιασμό όλων για την αρετή του νεαρού μοναχού, που τόσο πρόθυμα ασκούνταν στην ταπείνωση και την υπακοή.

Μετά τη μαρτυρική τελείωση του προσφιλούς του Γέροντος Ιωάννου, περί το 1215 στη Θεσσαλονίκη με τον υποτακτικό του Γρηγόριο από τους Λατινόφρονες, αφού προείδε το τέλος του και προφήτευσε την ασκητική πρόοδο του αγαπητού του υποτακτικού, ο όσιος Γερμανός αναχώρησε για τις Καρυές και κατόπιν για τα όρια της Μεγίστης Λαύρας. Υποτάχθηκε στον Γέροντα Ιώβ, που ασκήτευε στο σπήλαιο

της Παναγίας, κοντά στη Μεγίστη Λαύρα. Αργότερα ο Ιώβ ανέλαβε την ηγουμενία της Μεγίστης Λαύρας. Λόγω της ανυπακοής των Λαυριωτών επέστρεψε στο σπήλαιο των αγωνισμάτων του με τον Γερμανό. Μετά την εξορία του Ιώβ ο όσιος υποτάχθηκε στους Γέροντες Μύρωνα, Μαλαχία, Αθανάσιο και Θεοδώρητο, ώστε όλη του η ζωή να είναι στη μακάρια υπακοή, ως «παίς και μαθητής». Κατόρθωσε με τη συνεχή μαθητεία του να κερδίσει «του μεν τον λόγον, του δε τον βίον, του δε την θεωρίαν, του δε την πράξιν, και πάντων ομού μιμησάμενος πάντα και προς την εαυτού συλλέξας ψυχήν μετά παντός του βελτίστου, μίαν τινά θεοειδή της αρετής εικόνα θαυμασίως ο γενναίος απηκριβώσατο».

Προς το τέλος της ζωής του δέχθηκε ως υποτακτικό του τον ανάπηρο Ιωαννίκιο, τον όποιο έσωσε από βέβαιο θάνατο με την προσευχή του, όπως τον ασθενή ανηψιό του Ιωάννη, που τον επισκέφθηκε στην έρημο και τον βαρειά ασθενή συγγενή του Ιάκωβο. Σε ηλικία 84 ετών μετά μικρή ασθένεια, προσευχόμενος ανεπαύθη εν Κυρίω. Μόνο τα 18 πρώτα έτη του έζησε στον κόσμο κι όλα τα άλλα τα πέρασε στην αθωνική έρημο, με υπακοή, άσκηση και προσευχή. Γι' αυτό χαριτώθηκε από τον Θεό πλούσια.

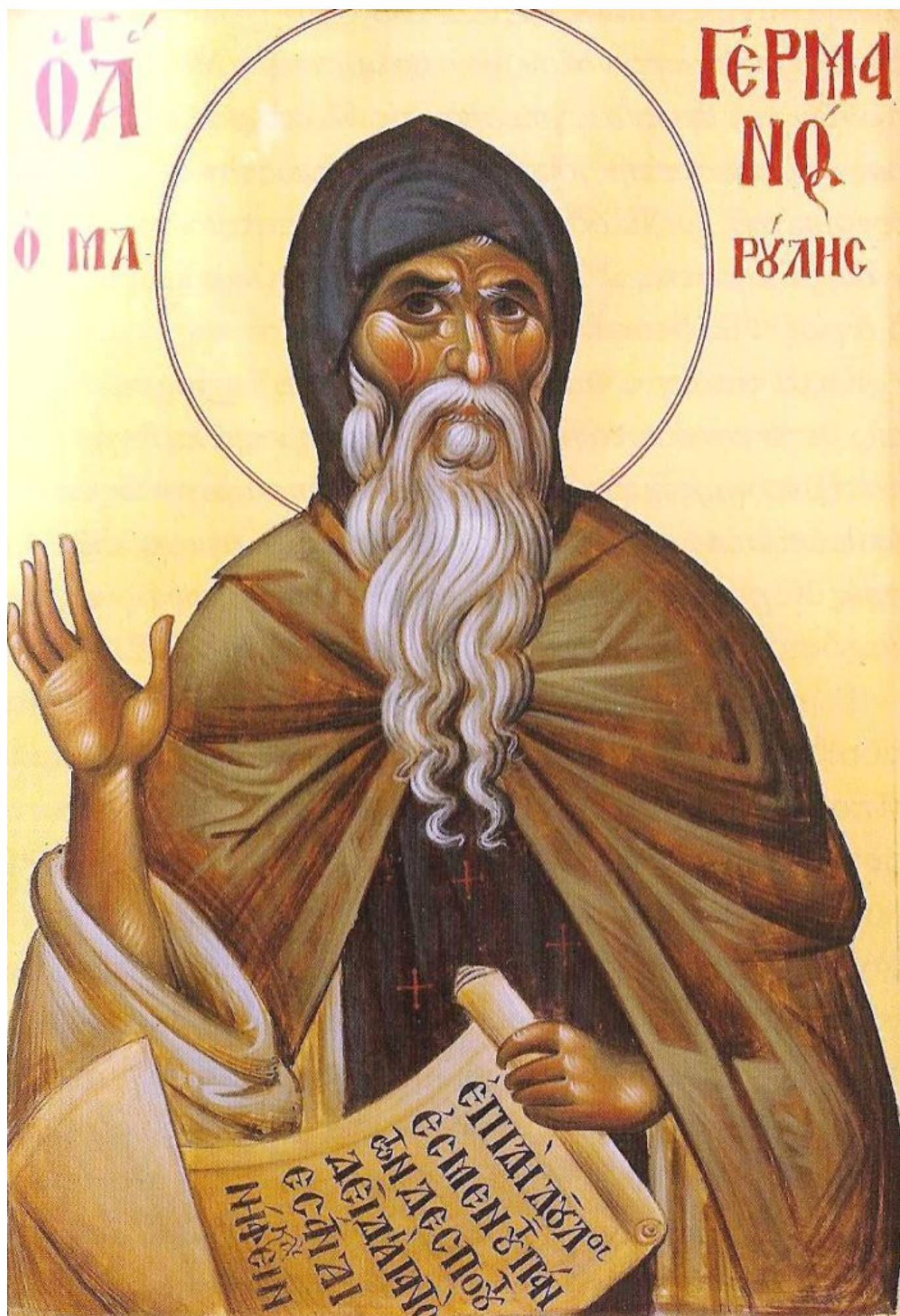
Ο άγιος Σάββας ο Βατοπαιδινός, συνδεόμενος με τον όσιο Γερμανό, έλεγε στον μετέπειτα βιογράφο του άγιο Φιλόθεο τον Κόκκινο, τα εξής χαρακτηριστικά εγκωμιαστικά λόγια, όπως μας τα καταγράφει: «Βούλομαι ακριβώς ειδέναι σε φίλος, ως ο κοινός ημών πατήρ και πάλαι μεν της κάτω και ημετέρας πατρίδος, νυν δε της μεγίστης Λαύρας, μάλλον δε των ουρανών ήδη και των απογεγραμμένων εκεί μέγας πολίτης, Γερμανός ο θεός, Αντώνιος εστίν νυν εν ημίν άλλος ο μέγας· ου την πολιτείαν φημί και την της αρετής άσκησιν μόνον, αλλά δή και την καθαρότητα της καρδιάς και την ενοικούσαν αυτή του Πνεύματος χάριν τε και σοφίαν».

Συγγραφέας του ωραίου βίου του οσίου είναι ο φίλος του άγιος Φιλόθεος ο Κόκκινος. Με ιδιαίτερη χάρη, γνώση και χαρακτηριστική αμεσότητα, δίχως υπερβολές και ακρότητες, παρουσιάζει ο άγιος βιογράφος τον άγιο βιογραφούμενό του ως υπόδειγμα και παράδειγμα προς όλους και ιδιαίτερα προς τους μοναχούς και κύρια τους Αγιορείτες: «Οι της ερημίας, τον πτερωτήν, κατά τον μέγαν αύθις ειπείν εκείνον, οι της επιμιξίας, τον νομοθέτην· οι της απλότητος, τον οδηγόν· οι της θεωρίας, την πηγήν του θείου λόγου και της διδασκαλίας· ο εν ευθυμία, τον χαλινόν· ο εν συμφοραίς, την παράκλησιν· την βακτηρίαν, η πολιά· την παιδαγωγίαν, η νεότης· η πενία, τον ποριστήν· η ευπορία, τον οικονόμον. Δοκούσι μοι και ποιμένες τον της ποιμαντικής διδάσκαλον επαινέσεσθαι, και παίδες και μαθηταί τον σοφόν καθηγητήν και πατέρα, και πτωχοί και ξένοι τον φιλόπτωχόν τε και φιλόξενον, και αδελφοί και πατέρες τον φιλάδελφον ομού και φιλότεκνον, οι

τας ψυχάς νοσούντες τον απαθέστατον ιατρόν, οι υγιαίνοντες τον φύλακα της υγείας, οι πάντες τον πάσι πάντα γενόμενον, ίνα κερδάνη τους πάντας ή πλείονας».

Η μνήμη του είναι άγνωστη στους συναξαριστές. Συνεορτάζεται μετά των Βατοπαιδινών Αγίων στις 10 Ιουλίου.

(Πηγή: Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, Βατοπαιδινό Συναξάρι, Έκδοσις: Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος, 2007.)

О А

О МА

ГЕРМА

НО

РЪЛНС

ЕПІПІАЛЪЛ
ЕСМЕНЪ ПІА
ЪН ДЕСПОЪ
ДЕІДІАНО
ЕСІАІ
ИНАЕМ

